

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/207/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116231028
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4116231028.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobkyne: E. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., J. XXX/X, zastúpený JUDr. Zuzanou Józovou Boreckou, advokátkou, so sídlom Nitra, Sládkovičova 7, IČO: 46 334 858, proti žalovaným: 1/ JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA, so sídlom Nové Zámky, Podzámska 25, IČO: 33 644 713, 2/ X.. A. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., X. K. XXX/XX, o určenie neplatnosti dražby, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/183/2016-195 z 18. marca 2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania **p o t v r d z u j e**.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej a výrokov o náhrade trov konania **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 19C/183/2016-195 z 18. marca 2019, zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania a ďalším výrokom zamietol žalobu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaná v 1. rade ako aj žalovaný v 2. rade má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 44 ods. 1, § 67 ods. 1, 2, § 79 ods. 1, 2, § 82 ods. 1, § 82 ods. 2 písm. b/, § 83 ods. 1 písm. b/, § 92 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 14. 11. 2016 (ďalej len „ZoKR“), § 167n ods. 1, 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 03. 2017 (ďalej len „ZoKR“), § 12 ods. 1, 4, 5, § 16 ods. 6, 7, § 17 ods. 5, § 21 ods. 2, 4 a § 22 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (ďalej len „ZoDD“).

3. V odôvodnení poukázal na to, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 23. 11. 2016 domáhala určenia, že dobrovoľná dražba, vykonaná dňa 24. 08. 2016, ktorej priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou N 1082/2016, NZ 30028/2016, NCRIs 30850/2016 z 24. 08. 2016 vyhotovenou notárom JUDr. Petrom Šulaim, so sídlom M. R. Štefánika 14, Nové Zámky, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Nitra na LV č. XXXX nachádzajúce sa v V. R., v obci C., kat. úz. C., a to byt č. 5 na 1. poschodí, vchod č. 2 bytového domu súp. č. 858 na parcele č. 1284 v spoluvlastníckom podiele 1/1, spolu s pozemkami: parc. č. 1284 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 565 m², parc. č. 1284 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 565 m², parc. č. 1291/15 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 116 m², parc. č. 1291/16 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 701 m², parc. č. 1291/17 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 180 m²; podiel na spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel na pozemkoch v 7860/109644,

ktorého pôvodnou vlastníčkou bola žalobkyňa, je neplatná. Súčasne sa domáhala priznania náhrady trov konania.

4. Žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu X., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., J. XXX/X, podnikajúceho pod obchodným menom Ing. Milan Reischl MIROKATA a zároveň dražobník vykonala dražbu nehnuteľnosti - bytu vo vlastníctve žalobkyne. Prvé kolo dražby majetku podliehajúceho konkurzu uvedeného v súpise všeobecnej podstaty, zverejnenom v Obchodnom vestníku č. 57/2013 v spojitosti so zverejnením v Obchodnom vestníku č. 241/2015 vykonala dňa 08. 07. 2016, ktoré nebolo úspešné, preto v Obchodnom vestníku č. 134/2016 v kapitole Konkurzy a reštrukturalizácie, z 13. 07. 2016 zverejnila žalovaná v 1. rade oznámenie o druhom kole dražby s najnižším podaním 49 770 eur (90 % všeobecnej hodnoty predmetu dražby), minimálne prihodenie je 500 eur, dražobná zábezpeka je 20 % najnižšieho podania, teda 9 954 eur, dražobná zábezpeka mala byť uhradená najneskôr 48 hodín pred začiatkom dražby. Dražba sa uskutočnila dňa 24. 08. 2016 o 13:00 hod. a jej priebeh bol osvedčený notárskou zápisnicou N 1082/2016, NZ 30028/2016, NCRI 30850/2016 z 24. 08. 2016 vyhotovenou notárom JUDr. Petrom Šulaim, so sídlom Nové Zámky, M. R. Štefánika 14, z ktorej vyplýva, že druhé kolo dražby bolo úspešné, predmet dražby bol vydražený za 38 770 Eur a vydražiteľom sa stal žalovaný v 2. rade. Žalobkyňa je manželkou úpadcu a bola z titulu vyporiadania BSM podľa uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 18C/138/2013-20 z 15. 10. 2013 a opravného uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 18C/138/2013-20 z 13. 04. 2016 predchádzajúcou vlastníčkou predmetu dražby. Žalobkyňa mala v čase príklepu v byte trvalý pobyt, výlučnou vlastníčkou sa stala na základe vyporiadania BSM. Predmetná nehnuteľnosť po vyporiadaní BSM mala byť prevedená na žalobkyňu bez tiarch, avšak všetky ťarchy nečinnosťou žalovaného v 1. rade zostali zapísané na liste vlastníctva, čo jej znemožnilo získať finančné prostriedky na vyplatenie odplaty vo výške 22 500 eur. Žalovaná v 1. rade ako dražobník žiadne zverejnenie na úradnej tabuli obce alebo na elektronickej úradnej tabuli a v periodickej tlači nevykonala. O dražbe sa dozvedela až v júli 2016 od úpadcu, ktorý sa to dozvedel náhodou pri kontaktovaní žalovanej v 1. rade ohľadom prebiehajúceho konkurzu. Žalovaná v 1. rade nedoručila žalobkyňi znalecký posudok na predmet dražby, preto nemala možnosť ani časový priestor sa k znaleckému posudku vyjadriť a prípadne navrhnúť vykonanie kontrolného znaleckého posudku aj iným znalcom. Zo zápisnice o priebehu a výsledkoch dobrovoľnej dražby nie je zrejmé, že by bol vydražiteľ zložil ako účastník dražby zábezpeku v stanovenej výške. Hodnota predmetu dražby určená znaleckým posudkom je 55 300 eur, pričom trojštvrťinový limit hodnoty predmetu dražby je 41 475 eur. Predmet dražby bol vydražený za 38 770 eur, preto je zrejmé, že ide o porušenie zákonom stanoveného limitu. Žalovaná v 1. rade si nespĺnila ani povinnosti uložené zákonom v § 17 ods. 2, 3 a 5, § 22 ods. 4 zákona č. 572/2002 Z. z., pretože žiadne oznámenie žalobkyňi ako vlastníčke predmetu dražby nikdy nedoručila. Vzhľadom k uvedenému žiadala určiť dobrovoľnú dražbu za neplatnú.

5. Žalovaná v 1. rade vo vyjadrení žiadala žalobu zamietnuť. Poukázala na to, že konkurzu podlieha všetok majetok patriaci do BSM a podľa § 53 ZoKR je povinnosťou správcu konkurznej podstaty BSM manželov vyporiadať, pretože vyhlásením konkurzu zaniklo. Vyporiadanie BSM sa uskutočnilo schválením súdneho zmiernu, kde žalobkyňa ako účastníčka konania o vyporiadenie BSM uzatvorila s predchádzajúcou správkyňou úpadcu Ing. O. W. dohodu, v zmysle ktorej sa ona stala vlastníčkou nehnuteľnosti a zaviazala sa zaplatiť sumu 22 500 eur, a to do 30. 11. 2013. Keďže na majetku viazlo záložné právo, žalobkyňa nadobudla nehnuteľnosť zaťaženú záložným právom. Nestotožnila sa s tvrdením žalobkyne, že nehnuteľnosť mala byť prevedená na žalobkyňu bez tiarch, vylúčila aplikáciu § 93 ods. 2 ZoKR. Poukázala na § 151h ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, preto nadobudnutie nehnuteľnosti aj s ťarchami na nej viaznucimi bolo v súlade so zákonom. Tvrdenia žalobkyne, že jej ťarchy znemožnili získať úver považuje za bezpredmetné. Predmetná dražba sa uskutočnila v súlade s § 91 ZoKR, ktorý určuje ako jediný spôsob speňaženia nehnuteľnosti predaj prostredníctvom dražby. K porušeniu § 11 ods. 4 a § 22 ods. 4 ZoDD nemohlo dôjsť, keďže tieto ustanovenia sa na danú vec neaplikujú z dôvodu, že ZoKR ako lex specialis upravuje zverejňovanie oznámení súvisiacich s dražbou osobitne (§ 92 ods. 6). Tvrdenia žalobkyne, že o dražbe sa dozvedela až júli 2016 sú nepravdivé a zavádzajúce, dražbe predchádzalo ocenenie nehnuteľností a dňa 04. 04. 2016 sa uskutočnila ohliadka nehnuteľností, znalec bol prítomný v byte žalobkyne, následne boli žalobkyňa aj úpadca vyzvaní k predloženiu dokladov, žalobkyňa bola listom z 15. 07. 2016 a z 02. 08. 2016 písomne informovaná o ohliadke nehnuteľnosti. Žalobkyňa bola výzvou z 02. 11. 2015 vyzvaná na zaplatenie zabezpečenej pohľadávky podľa § 79 ods. 1 ZoKR s poučením, že ak nedôjde k zaplateniu, bude predmetný majetok zapísaný do súpisu a speňažený v konkurze zákonným spôsobom. Majetok bol v súlade s tým zapísaný do súpisu majetku dňa 16. 12. 2015, žalobkyňa výzvu podľa § 79 ods. 1 ZoKR prevzala dňa 04. 11. 2015. Ohľadom

nedoručenia znaleckého posudku žalobkyni poukázala na § 7 ods. 1 ZoDD. Ustanovenie § 12 ods. 4 ZoDD je neaplikovateľné, keďže navrhovateľom dražby nie je záložný veriteľ. V danom prípade nedošlo ani k porušeniu § 14 ods. 1 ZoDD, pretože zábezpeku vyžadovanú žalovaným v 1. rade ako dražobníkom účastník dražby riadne a v lehote uvedenej v oznámení o dražbe zverejnenej v obchodnom vestníku č. 134/2016 s dňom vydania 13. 07. 2016 zaplatil. Pokiaľ sa žalobkyňa odvoláva na porušenie § 16 ods. 6 ZoDD, toto ustanovenie sa týka zmluvy o vykonaní dražby, avšak v tomto prípade zmluvu o vykonaní dražby analogicky nahrádza záväzný pokyn príslušného orgánu, ktorým je zabezpečený veriteľ, a to v súvislosti so speňažovaním majetku oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa. Predmet dražby tvoril oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa - Slovenská konsolidačná a.s., veriteľ bol preto oprávnený udeliť správcovi záväzný pokyn, žalovaná v 1. rade pri speňažovaní majetku postupovala v súlade s uvedeným záväzným pokynom. Po vykonaní dražby bol predmet dražby odovzdaný vydražiteľovi za prítomnosti žalobkyne, žalobkyňa nevyhlásila žiadne pochybnosti o platnosti dražby, túto skutočnosť akceptovala bez výhrad. Na základe uvedeného žalovaná v 1. rade ako správca a dražobník nebola povinná vykonať dražbu na základe zmluvy o vykonaní dražby, a teda nevzťahujú sa na ňu ani ďalšie ustanovenia ZoDD týkajúce sa zmluvy o vykonaní dražby, a teda ani § 16 ods. 6.

6. K žalobe sa vyjadril žalovaný v 2. rade, ktorý uviedol, že ako účastník dražby majetku podliehajúceho konkurzu zložil dražobnú zábezpeku vkladom na účet v stanovenej výške a včasný dňa 22. 08. 2016 o 12:24:03. S úpadcom sa po dražbe stretol a následne s ním komunikoval aj telefonicky, tento očakával, že mu prídu peniaze a chcel byť od neho odkúpiť. Dospeli k dohode, že byť od neho odkúpiť a zatiaľ budú bývať u neho v symbolickom nájme. Dňa 14. 09. 2016 podpísal so žalobkyňou a úpadcom krátkodobú nájomnú zmluvu, v ktorej sa dohodli, že nehnuteľnosť od neho o 3 mesiace odkúpiť a ak nie, uvoľní ju, čo sa nestalo. Pri podpisovaní nájomnej zmluvy žalobkyňa nehovorila o napadnutí dražby, nehnuteľnosť mu odovzdali dobrovoľne, čo potvrdili podpísaním zápisnice o odovzdaní predmetu dražby.

7. Žalobkyňa v replike uviedla, že dohodu o vyporiadaní BSM úpadcu a žalobkyne považuje za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že žalobkyňa je osoba neznalá práva, je dôvodné predpokladať, že pri vyporiadaní BSM bola uvedená do omylu, keď predpokladala, že nehnuteľnosť prechádza na ňu bez akýchkoľvek tíarch. Z dôvodu absolútnej neplatnosti nikdy nemalo dôjsť k takému usporiadaniu majetku, aby mohla byť vykonaná dražba, a preto žiada žalobe vyhovieť.

8. Žalovaná v 1. rade v duplike rozporovala názor žalobkyne, ktorá sa domnievala, že nadobudne nehnuteľnosť bez práv tretej osoby a z tohto titulu by mal byť právny titul obsiahnutý v súdnom zmiere absolútne neplatný. Túto domnienku žalobkyňa nepodoprela žiadnym ustanovením právneho predpisu. Akýkoľvek iný výklad než ten ako je obsiahnutý v § 151h Občianskeho zákonníka by znamenal poškodzovanie práv záložných veriteľov a bol by nežiaducim precedensom, ktorý by umožňoval zbaviť sa záväzkov bez záložných práv. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa platnosti právneho úkonu obsiahnutého v zmiere, žalobkyňa sa nezodpovedne postavila k riešeniu svojich záležitostí. Žalobkyňa je manželkou úpadcu, žila s ním v spoločnej domácnosti, mala vedomosť o tom, že prebieha konkurz, v určitom štádiu tohto konania bola aj účastníčkou predmetného konania s možnosťou nahliadať do spisu. Nepodnikla žiaden právny krok, aby dražbe zabránila. Ignorovala aj právoplatné rozhodnutie súdu, keď si svoj záväzok nespĺnila. Tvrdenie, že nedostala úver je účelové, nikdy neoslovila správcu, že potrebovala riešiť ťarchu na nehnuteľnosti za účelom vybavenia si úveru, nepreukázala, že oslovila niektorú z bánk za účelom poskytnutia úveru. Po dobu troch rokov odo dňa splatnosti záväzku žalovanej v prospech konkurznej podstaty nezaplatila žalobkyňa ani euro. Žalobkyňa mala možnosť s poukazom na § 99 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku podať na súde žalobu o zrušenie zmiere. V súčasnosti má súdom schválený zmiere povahu právoplatného rozsudku, nie je možné vznášať žiadne námietky a nie je možné ho zrušiť. Vzhľadom k uvedenému žiadala žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.

9. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, pričom sa ako prvoradou zaoberal otázkou prípustnosti žaloby podľa § 137 CSP. V danom prípade prípustnosť žaloby vyplýva z osobitného predpisu, ktorým je ZoDD, ktorý v § 21 ods. 2 upravuje možnosť osoby, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Žaloba je preto prípustná podľa § 137 písm. d/ CSP, preto nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

10. V súvislosti s aktívnou a pasívnou vecnou legitimitáciou uviedol, že na strane žalobcu (aktívne procesné spoločenstvo) alebo žalovaných (pasívne procesné spoločenstvo) sa musia zúčastniť

navrhovateľ dražby, vlastník alebo nositeľ iného práva k predmetu dražby, dražobník a vydražiteľ, pričom ide o nerozlučné procesné spoločenstvo. Okruh účastníkov konania vyplýva z § 21 ods. 4 ZoDD. V danej veci je to navrhovateľ dražby (žalovaná v 1. rade, ktorá je zároveň dražobníkom), vydražiteľ (žalovaný v 2. rade) a predchádzajúci vlastník (žalobkyňa). Podmienku účasti v tomto spore považoval súd prvej inštancie podľa ZoDD za splnenú. Súd prvej inštancie mal za naplnenú aj trojmesačnú lehotu na podanie žaloby, keď v prejednávanej veci bol príklep udelený dňa 24. 08. 2016 a žaloba bola súdu prvej inštancie doručená dňa 23. 11. 2016.

11. V súvislosti s námietkami žalobkyne konštatoval, že je rozdiel v posudzovaní dražby organizovanej a uskutočňovanej na základe Zákona o dobrovoľných dražbách a dražby v konkurznom konaní. Základnými zásadami pri speňažovaní majetku, ktorý podlieha konkurzu sú zásada minimalizácie nákladov správy a speňažovania, zásada maximalizácie výšky výťažku a zásada rýchlosti speňažovania. Závazný pokyn na speňažovanie majetku podliehajúceho konkurzu ukladá správcom príslušný orgán, ktorým v danej veci bol zabezpečený veriteľ Slovenská konsolidačná, a.s.. V zmysle § 92 ods. 1 ZKR správca môže poveriť predajom majetku dražobníka. Ustanovenia ZoKR majú v prípade speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu prednosť pred ustanoveniami ZoDD a v prípade, keď je záväzným pokynom príslušného orgánu uložená správcom povinnosť poveriť zorganizovaním dražby dražobníka, musí sa samotná dražba riadiť predovšetkým pravidlami danými záväzným pokynom príslušného orgánu, ktorý pri ich určení vychádza zo základných zásad konkurzného konania, a tiež zo zásad speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu. Príslušný orgán udelil žalovanej v 1. rade záväzný pokyn na speňaženie nehnuteľného majetku žalobkyne zaradeného do oddelenej podstaty formou dražby. Pokiaľ ide o obsah záväzného pokynu, príslušný orgán určil podmienky predmetnej dražby, kedy navrhol ocenenie nehnuteľnosti formou znaleckého posudku na určenie všeobecnej ceny nehnuteľnosti a ďalšie podmienky speňaženia predmetu dražby a pokiaľ ide o cenu predmetu dražby uviedol limity zníženia najnižšieho podania v jednotlivých kolách dražby.

12. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vyslovenia neplatnosti dražby z viacerých dôvodov, neskôr namietala len, že dražba bola v 1. aj 2. kole vykonaná neoprávnenou osobou a poukazovala na porušenia § 17 ods. 5 pri prvej dražbe, § 22 ods. 4 posledná veta pri opakovanej dražbe, § 12 ods. 4, § 16 ods. 6 a 7, na porušenie jej práva zaručeného Ústavou SR a Chartou základných práv EÚ a Dohovorom o ochrane ľudských práv na ochranu obdĺia.

13. K námietke, že dražba mala byť vykonaná neoprávnenou osobou poukázal na § 79 ods. 2 ZoKR. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že nehnuteľnosť patrila do BSM úpadcu a žalobkyne, ktoré zaniklo vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu. Z Obchodného vestníka 57/2013 bolo preukázané, že nehnuteľnosť bola zapísaná do oddelenej podstaty v prospech zabezpečeného veriteľa Slovenská republika - Daňový úrad Nitra. Z obchodného vestníka č. 241/2015 zistil vykonanie zmeny zápisu oddelenej podstaty tak, že nehnuteľnosti boli s poukazom na § 79 ods. 1 ZoKR zapísané do oddelenej podstaty ako majetok tretej osoby zabezpečujúcej záväzok úpadcu, čo správkyňa odôvodnila súdnym zmiernom uzavretým a schváleným uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 18C/138/2013-20 z 15. 10. 2013 medzi úpadcom a žalobkyňou, podľa ktorého nehnuteľnosti sa stali výlučným vlastníctvom žalobkyne. Žalovaná v 1. rade konala v súlade s § 79 ods. 2 ZoKR, keď ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu speňažovala majetok tretej osoby zapísaný do súpisu oddelenej podstaty. Žalobkyňa namietala nesprávne označenie dražobníka v oznámeniach o dražbe zverejnených v Obchodných vestníkoch č. 106/2016, č. 134/2016 a notárskej zápisnici o dražbe z 24. 08. 2016, preto považovala dražbu za absolútne neplatnú. Namietaný nedostatok v označení dražobníka prvoinštančný súd nezistil. Z oznámenia o dražbe publikovanom v Obchodnom vestníku č. 106/2016 dňa 02. 06. 2016 ako aj oznámenia o dražbe publikovanom v Obchodnom vestníku č. 134/2016 dňa 13. 07. 2016 je zrejme, že dražbou bola speňažovaná nehnuteľnosť vo vlastníctve tretej osoby, v oznámeniach o dražbe bolo súčasne uvedené, že ide o „Nehnuteľnosti vo vlastníctve tretej osoby, zabezpečujúce záväzok úpadcu, vlastník nehnuteľnosti podľa uznesenia Okresného súdu v Nitre spis. zn. 18C/138/2013-20 zo dňa 15.10.2013, vlastník E. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. XXX, C..“ Ako dražobník je označená žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu.

14. K namietanému porušeniu § 92 ods. 6 ZoKR s poukazom na porušenie ustanovení ZoDD, a to § 17 ods. 5 pri prvej dražbe a § 22 ods. 4 posledná veta pri opakovanej dražbe prvoinštančný súd uviedol, že išlo o dražbu vykonanú v konkurznom konaní. Postup správcu v konkurznom konaní pri vykonávaní jednotlivých úkonov je upravený v ZoKR. Z poslednej vety uvedeného ustanovenia vyplýva, že § 11 ods.

4 ani § 22 ods. 4 ZoDD sa na danú vec neaplikujú. Správca nemá povinnosť zverejňovať oznámenie o dražbe a o opakovanej dražbe na úradnej tabuli obce, v periodickej tlači, v registri dražieb a nezasiela ho ani podľa § 17 ods. 5 ZoDD tam uvedeným subjektom. Žalovaná v 1. rade nemala povinnosť oznámenie o dražbe osobitne zasielať žalobkyni, avšak svoju povinnosť voči nej si splnila zverejnením oznámenia o dražbe v Obchodnom vestníku č. 106/2016 z 02. 06. 2016 pri prvej dražbe a Obchodnom vestníku č. 134/2016 z 13. 07. 2016 pri opakovanej dražbe. Oznámenie o dražbe sa žalobkyni doručilo zverejnením v Obchodnom vestníku a nebolo potrebné jeho ďalšie doručovanie. Žalovaná v 1. rade zverejnila obidve kolá dražby aj na úradnej tabuli obce Vrábľa. Žalovaná v 1. rade postupovala s náležitou odbornou starostlivosťou, aby zabezpečila predmetnej dražbe publicitu i nad rozsah zákonnej povinnosti podľa § 11 ods. 4 a § 22 ods. 4 ZoDD.

15. V súvislosti s porušením § 12 ods. 4 ZoDD - nedoručenie znaleckého posudku súd uviedol, že z tohto ustanovenia vyplýva, že pokiaľ dražbu navrhuje záložný veriteľ a ak je predmetom dražby nehnuteľnosť, podnik alebo jeho časť alebo ak je dražená kultúrna pamiatka alebo ak je vlastníkom predmetu dražby územný samosprávny celok alebo orgán štátnej správy, teda vždy, keď sa vyžaduje ohodnotenie znaleckým posudkom, takýto znalecký posudok dražobník zašle aj vlastníkovi predmetu dražby, pričom dražobník to musí vykonať v lehote najneskôr 30 dní pred dňom konania dražby. Je nesporné, že navrhovateľom dražby v tomto prípade bola iná osoba, ktorá je oprávnená navrhnúť vykonanie dražby podľa osobitného zákona, pričom osobitným zákonom v tomto prípade je ZoKR a navrhovateľom dražby bola žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu, preto § 12 ods. 4 ZoDD nemožno aplikovať.

16. Prvoinštančný súd opakovane uviedol, že ide o dražbu vykonávanú v konkurznom konaní na majetok úpadcu. Žalobkyňa poukazovala na nesprávnosť postupu žalovanej v 1. rade a poukazujúc na § 16 ods. 6 ZoDD argumentovala nemožnosťou zníženia najnižšieho podania pod sumu rovnajúcu sa trom štvrtinám hodnoty predmetu dražby určenej znaleckým posudkom, čo predstavuje sumu vo výške 41 475 eur. V prípade, ak bol žalovanej v 1. rade udelený záväzný pokyn v rozpore s ustanovením § 16 ods. 6 ZoDD žalobkyňa zdôrazňovala, že bolo povinnosťou žalovanej v 1. rade záväzný pokyn odmietnuť, tiež argumentovala svojím právom na ochranu obydlia garantovaným Ústavou SR ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Chartou základných práv EÚ, ktoré jej konaním žalovanej v 1. rade malo byť porušené. Uvedené námietky nepovažoval súd prvej inštancie za spôsobilé neplatnosť dražby. Základnou povinnosťou správcu je postupovať pri riešení úpadku tak, aby dosiahol pre všetkých veriteľov čo najvyššiu mieru uspokojenia ich pohľadávok. Žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty bola oprávnená speňažovať majetok len na základe záväzného pokynu, ktorý vydal príslušný orgán. Záväzným pokynom bola žalovaná v 1. rade viazaná, oprávnenie odmietnuť pokyn mala len v prípadoch vymedzených v § 83 ods. 3 ZoKR, teda v prípade, ak by išlo o záväzný pokyn, ktorý je v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutých veriteľov alebo pravidlami speňažovania. V danom prípade nebol naplnený ani jeden z uvedených predpokladov, žalovaná v 1. rade postupovala v súlade so zákonom, v zmysle princípov konkurzného konania a podľa záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa.

17. S poukazom na judikatúru súd prvej inštancie konštatoval, že v tomto konaní nie je oprávnený preskúmať záväzný pokyn príslušného orgánu podľa § 82 ods. 1 ZoKR, keďže toto preskúmavanie je možné len postupom vyplývajúcim zo ZoKR, ktorý takéto oprávnenia priznáva výlučne správcovi úpadcu alebo konkurznému súdu. V súlade s § 41 ZoKR dohľad nad činnosťou správcu vykonáva konkurzný súd, iný súd v inom konaní do priebehu konkurzného konania zasahovať nemôže, preto súd prvej inštancie nie je oprávnený záväzný pokyn zrušovať alebo vyslovovať jeho neplatnosť. Záväzný pokyn príslušného orgánu nie je právnym úkonom, neplatnosti ktorého by sa mohla žalobkyňa domáhať spôsobom uvedeným v podanej žalobe, t. j. domáhať sa neplatnosti samotnej dražby. Predmetný pokyn správkyňa a ani konkurzný súd žiadnym spôsobom nenamietol, v dôsledku čoho ide o pokyn pre žalovanú v 1. rade ako správkyňu konkurznej podstaty záväzný, preto jej vznikla povinnosť záväzný pokyn rešpektovať a riadiť sa ním pri speňažovaní majetku úpadcu.

18. Pokiaľ žalobkyňa v danom prípade poukazovala na ustanovenie § 167n ods. 2 ZoKR, ide o ustanovenie systematicky zaradené v 4. časti ZoKR, pričom v predmetnej veci ide o konkurzné konanie podľa časti II. ZoKR, ktoré nadobudlo účinnosť až po konaní predmetnej dražby, je teda pre právne posúdenie dražby neaplikovateľné.

19. S poukazom na uvedené skutočnosti dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože neboli porušené žiadne zákonné ustanovenia, ktoré by mali za následok neplatnosť dražby, v dôsledku čoho žalobu v celom rozsahu zamietol.

20. Obranu žalobkyne spočívajúcu v tvrdeniach, že mala za to, že nehnuteľnosť nadobudne nezaťaženu považuje za nepresvedčivú. Povinnosti, ktoré žalobkyni vyplývali z predmetného uznesenia súdu celkom odignorovala, o ich splnenie sa nezaujímal. O svoje povinnosti sa začala zaujímať až v čase, keď jej reálne hrozilo, že s manželom stratia strechu nad hlavou, čo potvrdila sama žalobkyňa, keď nevedela ani uviesť, čo chce v konaní dosiahnuť.

21. V súvislosti s ochranou obydľia žalobkyne súd prvej inštancie uviedol, že žiadne z ustanovení nezakotvuje nárok na obydľie, ale nárok na nedotknuteľnosť obydľia, čo treba rozlišovať. K záverom o nemožnosti dovodiť z práva na ochranu obydľia nárok na zotrvanie v určitom byte, respektíve nárok na byt dospel aj Európsky súd pre ľudské práva pri interpretácii čl. 8 Dohovoru, keď uviedol v rozhodnutí Velosa Barreto proti Portugalsku z 21. 11. 1995, že efektívna ochrana súkromného života nemôže ísť tak ďaleko, aby zaisťovala každej rodine vlastný domov. Rovnako tak vo veci P. proti Spojenému kráľovstvu (rozhodnutie z 18.01.2001) Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že čl. 8 Dohovoru neuznáva právo na poskytnutie bývania. Z uvedeného vyplýva, že právo na obydľie v zmysle nároku na byt nie je zaručené ani Ústavou Slovenskej republiky ani Dohovorom.

22. Záverom dodal, že pri výkone záložného práva spôsobom predaja zálohu na dražbe dochádza k stretu dvoch základných práv zúčastnených. Na jednej strane stojí právo záložného veriteľa na uspokojenie jeho splatnej pohľadávky a na druhej strane rovnaké právo žalobkyne vlastníť majetok (v tomto prípade byt), resp. aj jej právo na nedotknuteľnosť obydľia. Keďže pri výkone záložného práva nemožno zachovať obe tieto základné práva, je nevyhnutné zistiť, či výkon záložného práva sledujúci ochranu práva veriteľa vlastníť majetok a dosiahnuť uspokojenie jeho splatnej pohľadávky v konkrétnom prípade proporcionálne, primerane zasahuje do práva žalobkyne vlastníť majetok, resp. do jej práva na nedotknuteľnosť obydľia. V danom prípade dražba smerovala k tomu, aby sa odstránil protiprávny stav spôsobený porušením povinnosti žalobkyne uhradiť zabezpečenú pohľadávku, nehnuteľnosť bola speňažená za sumu rovnajúcu sa 70,10 % všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti určenej znaleckým posudkom, čo prvoinštančný súd považoval za primerané, spĺňajúce podmienky testu proportionality.

23. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 03. 09. 2018 navrhla, aby súd prerušil toto konanie a obrátil sa na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou či vzhľadom na článok 7 Charty základných práv EÚ a európsku judikatúru na ochranu obydľia sa má vnútroštátne právo vykladať spôsobom, ktorý je pre osobu, ktorá prichádza o obydľie priaznivejší a to dokonca v prípade ak ZoKR priamo odkazuje na použitie ustanovení ZoDD, v ktorom bola zavedená ochrana obydľia z dôvodu, aby sa tomu komu hrozí strata obydľia riadne a v primeranej lehote doručovali požadované písomnosti a aby sa obydľie nedražilo za nižšiu cenu ako stanovuje zákon, pričom táto právna úprava podľa dôvodovej správy bola zavedená nielen na ochranu obydľia dlžníka, ale aj na ochranu práv rodinných príslušníkov, ale aj vydražiteľa, keďže jasnými pravidlami a ich dodržaním dávajú právnu istotu aj vydražiteľom, že dražba nebude vyhlásená za neplatnú.

24. Návrh žalobkyne na prerušenie konania súd prvej inštancie posúdil v zmysle § 162 ods. 1 písm. c/, ods. 3 CSP a dospel k záveru, že návrh na prerušenie konania zamietal, a preto o ňom rozhodol spolu s rozhodnutím vo veci samej. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nejde o konflikt vnútroštátneho práva a práva EÚ, v spore neboli zistené podmienky na prerušenie konania podľa § 162 CSP, ani podľa § 164 CSP, preto návrh na prerušenie konania v súlade s § v § 162 ods. 3 CSP zamietol.

25. Súd prvej inštancie pre úplnosť ďalej uviedol, že iba tvrdenie žalobkyne, že vyvstala potreba polozenia predbežnej otázky, samo o sebe nepostačuje na to, aby bola založená povinnosť súdu v zmysle čl. 267 ZFEÚ obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s predbežnou otázkou, pokiaľ súd súčasne nedospeje (s pomocou vyššie uvedeného testu) k tomu, že bez predloženia predbežnej otázky nemôže dospieť k rozhodnutiu vo veci samej, súladnému s právom Únie. V prípade žalobkyne neboli vyššie uvedené podmienky splnené a s poukazom na uvedené skutočnosti súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol.

26. O náhrade trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešným žalovaným priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %). Dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP súd v prejednávanej spore nevzhliadol. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, žiadajúc odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určí dobrovoľnú dražbu za neplatnú. Namietala, že z vykonaného dokazovania bola preukázaná pravdivosť namietaného skutkového stavu, a to, že žalovaná v 1. rade porušila § 79 ods. 2 ZoKR, keď nekonala v mene žalobkyne, ale v mene úpadcu. Rovnako tak bolo preukázané porušenie § 92 ods. 6 ZoKR a Zákona o dobrovoľných dražbách (§ 17 ods. 5 pri prvej dražbe, § 22 ods. 4 pri opakovanej dražbe, § 12 ods. 4 a § 16 ods. 6 a 7). Napadnuté rozhodnutie tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia, arbitrárne a nezákonné, keď z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym zisteniam. Nestotožnil sa so záverom prvoinštančného súdu v bode 37. odôvodnenia, keď nezistil nedostatky v označení dražobníka. Uvedený záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nesúhlasí, že správkyňa konkurznej podstaty mala právo na predaj majetku žalobkyne, pričom vychádzajúc z § 79 ods. 2 ZoKR mala konať v mene žalobkyne a správne mala byť označená ako JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA, v mene vlastníka E. W.. S poukazom na nesprávne označenie teda nekonala v mene žalobkyne, a teda právny úkon dražby je absolútne neplatný podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Nesprávne právne posúdenie spočíva aj v závere, v ktorom súd konštatoval primerané použitie Zákona o dražbách, ktorý odkazuje na Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Poukázala na vzťah uvedených predpisov a na zásadu *lex specialis derogat legi generali*. Žalovaná v 1. rade potvrdila, že v ustanovenia ZoDD ako všeobecného predpisu sa aplikujú v prípade, ak danú problematiku neupravuje špeciálny predpis, teda Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Je nepochybné, že ZoKR platný v čase napadnutej dražby neupravoval postup pri predaji bytu alebo domu, v ktorom má dlžník hlásený trvalý pobyt, preto bez akýchkoľvek pochybností žalovaná v 1. rade mala vo veci postupovať v zmysle ZoDD. Súd prvej inštancie tak nesprávne právne posúdil „primerané použitie“ ZoDD, nesprávne právne posúdil všetky ďalšie skutkové žalobné dôvody žalobkyne.

28. Namietala, že v bode 42. odôvodnenia rozhodnutia nerozlíšil súd doručovanie od zverejňovania. Žalobkyni je známe, že správca zverejňuje oznámenia súvisiace s dražbou v Obchodnom vestníku, správnosť zverejňovania žalobkyňa nespochybňovala. Poukázala na § 199 ZoKR. Skutočnosť, že podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácii sa oznámenia súvisiace s dražbou zverejňujú v obchodnom vestníku, a nie v registri dražieb, nezbavuje správcu povinnosti, komu má oznámenie doručovať, pretože doručovanie pri dražbe bytu nie je upravené v ZoKR. Žalovaná v 1. rade mala dodržať postup v zmysle ZoDD, § 17 ods. 5 pri prvej dražbe a § 22 ods. 4 posledná veta pri opakovanej dražbe. Oznámenie o dražbe jej nebolo doručené ani pri 1. dražbe, ani pri opakovanej dražbe. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že z poslednej vety ustanovenia § 93 ods. 6 ZoKR je zrejmé, že sa tieto ustanovenia na tento prípad neaplikujú, avšak tento záver nevyplýva z ustanovenia, na ktoré poukázal.

29. Súd prvej inštancie v bode 47. odôvodnenia svojho rozhodnutia tvrdil, že keďže navrhovateľom dražby nebol „záložný veriteľ“, ale správkyňa konkurznej podstaty, tak sa na uvedenú dražbu nevzťahuje § 12 ods. 4 ZoDD. Toto právne posúdenie je nesprávne. Žalovaná v 1. rade vo svojom vyjadrení z 30. 01. 2017 uviedla, že v danom prípade zmluvu o vykonaní dražby so záložným veriteľom analogicky nahrádza záväzný pokyn príslušného orgánu, ktorým je zabezpečený veriteľ. Práve aj pre takýto prípad zmeny pojmov zákonodarca použil v ZoKR odkaz na primerané použitie ZoDD. Tak, ako analogicky záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa nahradil zmluvu o dražbe, tak analogicky je potrebné pristupovať k ustanoveniu § 12 ods. 4, pričom na tento účel je nutné za navrhovateľa dražby považovať zabezpečeného veriteľa. Považovala za neprípustné, aby jej nebol doručený znalecký posudok a nemohla voči nemu vzniesť námietky. S uvedeným argumentom sa súd nevysporiadal.

30. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil porušenie § 16 ods. 6 a 7 ZoDD, teda skutočnosť, že žalovaná v 1. rade klesla s najnižším podaním pod 3 hodnoty predmetu dražby určenej znaleckým posudkom. Súd sa pri posudzovaní veci odvolával na záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa. Súd argumentáciu žalobkyne, že bolo povinnosťou žalovanej 1. tento pokyn odmietnuť v zmysle § 83 ods. 3 ZoKaR, pretože bol v rozpore s pravidlami speňažovania ustanovenými zákonom o dobrovoľnej dražbe, odmietol bez relevantnej argumentácie. Napriek tomu, že bolo preukázané, že záväzný pokyn

zabezpečeného veriteľa bol v rozpore s pravidlami speňažovania podľa § 16 ods. 6. a 7 ZoDD, súd 1. inštancie bez ďalšieho konštatoval, že nebol. Citovala pritom § 16 ods. 6 a 7 ZoDD ohľadom výšky najnižšieho podania. Poukázal na tvrdenia žalovanej v 1. rade, že „ak správca posúdi v konkrétnej veci záväzný pokyn zo znížením najnižšieho podania na 70 %, niet právneho predpisu, z ktorého by vyplývala nezákonnosť takého postupu“ ktorému súd poskytol ochranu, takéto tvrdenie považuje za nesprávne a zarážajúce, pretože činnosť správcu je preneseným výkonom verejnej moci a v zmysle Ústavy SR čl. 2 ods. 2 štátne orgány môžu konať iba v rozsahu a spôsobom stanoveným zákonom.

31. Ďalej sa nevysporiadal okresný súd s argumentáciou, že „primerané“ použitie zákona o dražbách neznamená, že správca si môže vybrať, ktoré ustanovenia dodrží a ktoré nie. Nevysporiadal sa ani s tým, že ak dražba nehnuteľnosti slúžiacej na bývanie nie je samostatne upravená v ZoKR, a zákon odkazuje na ZoDD, na všetko, čo pri dražbe nie je upravené v ZoKaR sa použijú ustanovenia ZoDD. Za sporný považoval výklad súdu slova primerane. Ak zákonodarcu pri dražbe nehnuteľností v konkurze slovo primerane v ZoKR použil, považoval za nevyhnutné, aby správca aj pri speňažovaní nehnuteľností v konkurze postupoval podľa ustanovení ZoD, teda neponechal postup pri dražbe nehnuteľností na svojvoľu správcu.

32. Argumenty súdu 1. inštancie v bode 35. odôvodnenia rozhodnutia považuje za nesprávne. Tvrdenie súdu 1. inštancie, že nie je oprávnený preskúmať záväzný pokyn príslušného orgánu neznamená, že nemá právo rozhodnúť o neplatnosti dražby z dôvodov, že boli porušené ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z. v znení platnom ku dňu konania dražby.

33. Súd 1. inštancie v bode 58. odôvodnenia rozhodnutia spochybňuje tvrdenie žalobkyne, že mala za to, že nehnuteľnosť nadobudne pri vyporiadaní BSM nezaťaženú. Uvedomuje si, že schválený súdny zmiar má účinky právoplatného rozhodnutia, avšak žalovaná v 1. rade ju neupozornila na to, že predmetná nehnuteľnosť sa stane jej vlastníctvom zaťažená záložnými právami veriteľov úpadcu v konkurze a tento majetok bude podliehať konkurzu. V konaní bolo preukázané, že predmetné rozhodnutie v rozpore so zákonom neobsahuje klauzulu, že nehnuteľnosť žalobkyňa nadobúda so záložnými právami, ktoré na nej v čase vyporiadania viazali. S takýmto nedostatkom by kataster štandardnú zmluvu medzi dvoma účastníkmi nezapísal. Nie je pravdou, že ak by žalobkyňa uhradila sumu, ktorá jej bola uložená v rozhodnutí o BSM, ťarchy by sa vymazali. Predchádzajúca správkyňa žalobkyňu pri vyporiadaní BSM poškodila, pretože jej aj po dražbe zostala pohľadávka, ktorú od nej žalovaná v 1. rade vymáha, a to vo výške 6 500 eur a príslušenstvo, pričom, ak by zaťažený byt aj s ťarchami pripadol úpadcovi, táto pohľadávka by jej nevznikla. Nesúhlasila s tvrdením, že k plneniu svojich povinností pristupovala s nezaujmom, ľahostajne a nevedela uviesť nijaké okolnosti veci.

34. V bodoch 59. až 65. poukázal súd na ustanovenia Ústavy SR, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Charty základných práv EÚ. Žalobkyňa namietala, že obydlie je chránené Ústavou SR a Chartou základných práv EÚ a Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd a pri pochybnostiach je potrebné ustanovenia zákona, ktorý umožňuje zásah do týchto práv posudzovať výkladom priaznivejším pre osobu, ktorá má obydlie stratiť. Zdôraznila, že inštitút dražby nehnuteľnosti, slúžiacej ako obydlie, vážnym spôsobom zasahuje do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR a čl. 21 na ochranu obydliá, teda aj do práv garantovaných čl. 8 Dohovoru o ľudských právach a slobodách a v čl. 7 a čl. 17 Charty základných práv EÚ. Súd 1. inštancie síce zásah do základných ľudských práv správne podrobil testu podľa zásady primeranosti a proporcionality, avšak jeho hodnotenie bolo svojvoľné, v rozpore so zákonom a nemajúce oporu ani vo vykonanom dokazovaní. Je presvedčená, že súd 1. inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak sa domnieva, že môže pri tomto teste ignorovať minimálne zákonné požiadavky dražby obydliá, ktoré ustanovuje ZoDD a vysloviť, že zásah bol primeraný napriek tomu, že bol v rozpore so zákonom.

35. Ak ani podľa názoru odvolacieho súdu nebude dôvodom na vyslovenie neplatnosti dražby, že dražba bola vykonaná neoprávnenou osobou, a skutočnosť, že žalovaná v 1. rade mala postupovať pri predaji nehnuteľnosti na dražbe podľa ustanovení ZoDD bude aj odvolací súd považovať za spornú, navrhuje, aby odvolací súd prerušil konanie a obrátil sa na Súdny dvor Európskej únie, s prejudiciálnou otázkou, či vzhľadom na čl. 7 Charty základných práv EÚ a európsku judikatúru na ochranu obydliá, sa má vnútroštátne právo vykladať spôsobom, ktorý je pre osobu, ktorá prichádza o obydlie priaznivejší, najmä v prípade, ak ZoKaR priamo odkazuje na použitie ustanovení ZoDD, v ktorom bola zavedená ochrana obydliá z dôvodu, aby sa tomu, komu hrozí strata obydliá, riadne doručovali

požadované písomnosti, a aby sa obydlie nedražilo za nižšiu sumu ako stanovuje zákon, pričom táto právna úprava podľa dôvodovej správy bola zavedená nie len na ochranu obydli dlžníka, ale aj na ochranu práv rodinných príslušníkov, ako aj vydražiteľa, keďže jasnými pravidlami a ich dodržaním dávajú aj vydražiteľom právnu istotu, že dražba nebude vyhlásená za neplatnú. Súd 1. inštancie podrobil navrhovanú prejudiciálnu otázku testu v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ, avšak neuviedol, na ktorú z 3 otázok, brániacim položeniu prejudiciálnej otázky si odpovedal kladne, teda jeho výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania z dôvodu položenia prejudiciálnej otázky je nepreskúmateľný.

36. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadrila žalovaná v 1. rade, ktorá uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, pričom súd prvej inštancie sa vysporiadal s právnym názorom žalobkyne. Opätovne poukázala na to, že dražba bola realizovaná v rámci konkurzného konania, ktorá má určité špecifiká a zásady, ktoré sa odlišujú od dražieb v zmysle Zákona o dobrovoľných dražbách.

37. Zdôraznil, že žalobkyňa zapríčinila, že ako účastníčka konania o vyporiadanie BSM prevzala na seba nehnuteľnosť, na ktorej viazlo záložné právo veriteľa, zároveň sa zaviazala zaplatiť protihodnotu nehnuteľnosti 22 500 eur v prospech konkurznej podstaty do 30. 11. 2013. Žalobkyňa sa správala nepoctivo, keď v záujme získania bytu prijala na seba záväzok na zaplatenie, hoci vedela, že to nebude vedieť zaplatiť.

38. Dodala, že doručovanie podaní súvisiacich s dražbou sa realizuje výlučne zverejnením v obchodnom vestníku, pretože táto skutočnosť vyplýva z § 92 ods. 6 ZoKR. V tejto časti sú všetky námietky žalobkyne neopodstatnené. Zákon o dobrovoľných dražbách odlišne upravuje podmienky dražby v situácii, keď je navrhovateľom dražby záložný veriteľ, pokiaľ žalobca na takéto ustanovenia poukazuje, tu uvádza, že nie je v postavení záložného veriteľa. Vo vzťahu k najnižšiemu podaniu bol správcom uložený pokyn predávať nehnuteľnosť v ďalšom kole dražby za najnižšie podanie 90 % s možnosťou zníženia najnižšieho podania na 70 % znaleckej ceny. Súčasťou pokynu bol aj pokyn nezverejniť možnosť zníženia najnižšieho podania, to znamená, že práve z dôvodov objektívnosť a dosiahnutia čo najvyššieho výťažku záujemcovia o dražbu boli informovaní len o tom, že druhé kolo bude mať vyvolávaciu cenu 90 %, nemali vedomosť o tom, že bude môcť táto vyvolávacía cena znižovaná, toto bolo možné zistiť až na dražbe po tom, čo sa účastník dražby neprihlásil k vyvolanému podaniu.

39. K záväznému pokynu uviedla, že tento je pre neho záväzný a je povinný ho rešpektovať (§ 83 ods. 3 ZoKR). V danom prípade nebola naplnená ani jedna zo zákonných podmienok, pre ktorú by žalovaný bol oprávnený záväzný pokyn odmietnuť. Pokyn nebol v rozpore so záujmami veriteľov a bol v súlade s pravidlami speňažovania, najmä § 92 ods. 6 ZoKR. Žalovaný v 1. rade rešpektovaním záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa postupoval zákonne. Správca by za vyššiu cenu zjavne nehnuteľnosť pre nezáujem nevedel predať. K námietke týkajúcej sa označenia žalovanej v 1. rade pri dražbe v súvislosti s konaním v mene a na účet tretej osoby uviedla, že speňažovala majetok tretej osoby - žalobcu z dôvodu, že týmto majetkom bol zabezpečený záväzok úpadcu voči SK a.s.. O tom, že nehnuteľnosť bola zaťažená záložným právom žalobkyňa ako vlastníčka nehnuteľnosti vedela, navyše bola výzvou z 02. 11. 2015 vyzvaná na zaplatenie zabezpečenej pohľadávky s poučením, že inak bude uvedený majetok speňažovaný v konkurze. Správca speňažil majetok žalobkyne v súlade s § 79 ZoKR. V konkurze je oprávnený majetok podliehajúci konkurzu speňažovať výučne správca, pričom nejde o osobu správcu ako takú, ale o správcu konkrétneho úpadcu, teda v konkurznom konaní je to vždy správa úpadcu Ing. K. W., teda označenie bolo súladné so zákonom. Ďalej uviedol, že v ostatnom sa v plnom rozsahu pridržiava všetkých doposiaľ predložených vyjadrení, poukazuje na listinné dôkazy priložené k vyjadreniu zo dňa 25. 08. 2018 v časti argumentácie o primeranosti použitia zákona o dobrovoľných dražbách.

40. Žalobkyňa žiadala prerušiť konanie s tým, aby sa súd prvej inštancie obrátil na Súdny dvor EÚ s otázkou vysvetlenia primeranosti použitia zákona o dobrovoľných dražbách. Nariadenie Súdneho dvora EÚ o insolvenčnom konaní ako aj všetky predpisy o insolvenčných konaniach v jednotlivých krajinách EÚ vychádzajú z rovnakej zásady núteného speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu, vrátane majetku tvoriaceho obydlie dlžníka, prípadne inej dotknutej osoby. V danom prípade sa ukázalo, že za použitia postupu podľa zákona o dobrovoľných dražbách, ktorý by nebol prispôsobený konkurznému konaniu, by zjavne k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu nedošlo, čím by sa poprel základný význam takéhoto konania, pričom ochrana poskytnutá jednotlivcovi by v takomto prípade stála oproti množstvu veriteľov, ktorí boli poškodzovaní tým, že úpadca si neplnil svoje záväzky. K poškodzovaniu

veriteľov priamo prispela aj žalobkyňa prevzatím záväzku na zaplatenie sumy 22 500 eur, ktorý nielenže nespĺnila, ale od počiatku vedela, teda už pri jeho prevzatí, že ho splniť nebude môcť. Aj toto je kritérium, ktoré pri primeranosti použitia právneho predpisu je potrebné zohľadniť, nehovoriac o tom, že ochrana obydliá nie je absolútna a zákonom dovoleným spôsobom je možné do nej zasiahnuť. Vzhľadom k tomu nejde o otázku, ktorú je potrebné riešiť Súdny dvorom EÚ, keďže je možné sa s ňou vysporiadať zohľadnením všetkých dotknutých právnych noriem upravujúcich pravidlá konkurzného konania.

41. K vyjadreniu žalovanej v 1. rade sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že s vyjadrením nesúhlasí a v odvolaní uviedla konkrétne dôvody. Opakovane poukázala na nesprávne posúdenie veci a nesprávny výklad odkazu na aplikáciu Zákona o dražbách v Zákone o konkurze a reštrukturalizácii v zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali*. V tomto smere citovala aj § 92 ods. 6 ZoKR. Ďalej konštatovala, že nenamieta, že by dražba bola nedôvodná, ale to, že pri nej neboli dodržané zákonné postupy, keď žalovaná v 1. rade konala v rozpore so záujmami žalobkyne, správkyňa nebola správne označená ako dražobník. V súvislosti so znížením ceny draženej nehnuteľnosti uviedla, že vzhľadom na skutočnosť, že jediným účastníkom dražby bol žalovaný v 2. rade a na aktuálnu situáciu na trhu nehnuteľností vyjadrila pochybnosť o tom, že by sa byt v meste C. nepredal za 3 jeho znaleckej hodnoty. Žalovaná v 1. rade svojvoľným odignorovaním ustanovení o dražbe nehnuteľnosti, ktorá slúži ako obydlie, zbytočne dostala do právnej neistoty aj žalovaného v 2. rade. V súvislosti s namietaným nedoručením listín a znaleckého posudku žalovaná v 1. rade poukazovala na § 96 ods. 6 ZoKR a na povinnosť zverejňovať, pričom žalobkyňa dáva do pozornosti § 199 ZoKR, konkrétne odsek 3, z ktorého vyplýva, že vôľou zákonodarcu nie je stotožnenie pojmu doručovanie a zverejňovanie, ak to konkrétne zákon neuvedie. Skutočnosť, že podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii sa oznámenia súvisiace s dražbou zverejňujú v obchodnom vestníku, a nie v registri dražieb, nezbavuje správcu povinnosti, komu má oznámenie doručovať, pretože doručovanie pri dražbe bytu nie je upravené v ZoKR. Žalovaná v 1. rade mala dodržať postup v zmysle ZoDD, § 17 ods. 5 pri prvej dražbe a § 22 ods. 4 posledná veta pri opakovanej dražbe. Ďalej dodala, že tak, ako analogicky záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa nahradil zmluvu o dražbe, tak analogicky je potrebné pristupovať k ustanoveniu § 12 ods. 4, pričom na tento účel je nutné za navrhovateľa dražby považovať zabezpečeného veriteľa. V súvislosti s primeranou aplikáciou ZoDD na predmetnú dražbu poznamenala, že žalovaná v 1. rade zo ZoDD použila len to, že dala vyhotoviť znalecký posudok. Zotrvávala na tom, že nakoľko záväzný pokyn zabezpečeného veriteľa bol v rozpore s pravidlami speňažovania podľa § 16 ods. 6 a 7 ZoDD v tomto prípade bolo povinnosťou žalovanej v 1. rade pokyn odmietnuť v zmysle § 83 ods. 3 ZoKR, pretože bol v rozpore s pravidlami speňažovania ustanovenými zákonom o dobrovoľnej dražbe, na ktoré ZoKR pri dražbe nehnuteľností preukázateľne odkazuje. Zotrvávala aj na svojom tvrdení, že žalovaná v 1. rade nebola ako dražobník správne označená. Nespochybňuje, že žalovaná v 1. rade mala právo ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu na predaj majetku žalobkyne. Namietala, že pri tomto úkone mala v zmysle § 79 ods. 2 ZoKR konať ako správca konkurznej podstaty úpadcu v mene žalobkyne, teda správne označenie dražobníka malo byť: JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu Ing. Milan Reischl MIROKATA, v mene vlastníka E. W.. Vzhľadom k uvedenému považuje vykonanú dražbu za neplatnú. Tvrdenie, že ak by správkyňa úpadcu dodržala postup podľa zákona o dobrovoľných dražbách, tak by zjavne k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu nedošlo a ochrana, poskytnutá jednotlivcovi by stála oproti množstvu veriteľov, ktorí boli poškodzovaní tým, že úpadca si neplnil svoje záväzky, považuje za nepravdivé a účelové, v rozpore so základným zmyslom právnych predpisov a v rozpore so zásadou primeranosti a proporcionality jednotlivých práv. V súvislosti s namietaným porušením práva na obydlie uviedla, že nespochybňuje skutočnosť, že je možné doň zasiahnuť, musí to však byť v súlade so zákonom. Záverom zopakovala argumenty ohľadom nadobudnutia zaťaženej nehnuteľnosti, pričom v zmysle schválenom súdom absentuje klauzula o zaťažení nehnuteľnosti záložnými právami veriteľov, čo považuje za pochybenie správkyne úpadcu. Zotrvávala aj na predložení prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ.

42. K vyjadreniu žalobkyne k vyjadreniu žalovanej v 1. rade sa písomne vyjadrila žalovaná v 1. rade, dodávajúc, že sa pridrižiava svojich tvrdení a argumentácie, ktoré boli obsiahnuté v skoršom vyjadrení. V súvislosti s aplikáciou Zákona o dobrovoľných dražbách uviedla, že ak by mal zákonodarca za to, že niektoré ustanovenia zákona o dražbách sa majú použiť striktné na speňažovanie v konkurznom konaní, bol by uviedol, že sa to - ktoré ustanovenie pri speňažovaní majetku v konkurze použije a že sa podľa neho postupuje. Pokiaľ hovorí o primeranom použití, má sa na mysli to, že v zásade pri speňažovaní majetku v konkurze bude postupovať obdobne ako pri dobrovoľných dražbách sledujúc pritom cieľ, a to zabezpečiť výťažok z predaja pre veriteľov úpadcu. V súvislosti s najnižším podaním

poukázala na množstvo záväzných pokynov, ktoré boli udeľované tak zo strany súdov, keď tieto boli v pozícii príslušného orgánu namiesto veriteľských orgánov, a teda preukázal, že najnižšie podanie na úrovni viac než 70 % ceny nehnuteľností zodpovedalo bezpochyby účelu sledovaného konkurzným zákonom. Vo vzťahu Zmluvy o vykonaní dražby a záväzného pokynu poukázala na to, že pokiaľ možnosť zníženia najnižšieho podania vyplýva pri dobrovoľnej dražbe z tejto zmluvy, konkurze takáto možnosť vyplýva zo záväzného pokynu. V súvislosti s ochranou obydľia uviedla, že Konkurzný zákon neriešil ochranu obydľia na ktorú poukazuje žalobkyňa, a vo vzťahu k úpadcovi ju nerieši ani v súčasnosti, keď ochrana obydľia sa týka len konaní podľa IV. časti zákona č. 7/2005 Z. z., a teda nie fyzických osôb, podnikateľov, kde by prebiehal aj v súčasnosti konkurz podľa II. časti zákona. V súčasnej úprave je pritom pri najnižšom podaní priamy odkaz na zákon o dobrovoľných dražbách v § 167n ods. 2, inak odkazuje rovnako na primerané použitie uvedeného zákona. Opakovane poukazuje aj na Legislatívne pravidlá tvorby zákonov č. 19/1997 Zb., bod 4. v časti „právny jazyk“. Teda primeranosť použitia právnej úpravy týkajúcej sa dobrovoľných dražieb je potrebné v konkurznom konaní pri speňažovaní majetku posúdiť individuálne v tom - ktorom prípade, a vyhodnotiť túto primeranosť v kontexte s konkrétnymi okolnosťami danej situácie.

43. Opakovane poukázala na to, že na úpadcu bol vyhlásený konkurz z podnetu veriteľa, úpadca má množstvo veriteľov, žalobkyňa o tomto vedela, resp. pokiaľ sa k vlastnej nehnuteľnosti správala dostatočne zodpovedne, musela mať vedomosť o tom, že byť, v ktorom s úpadcom - manželom býva, je zaťažený zriadeným záložným právom, rovnako vedela, že tento byť sa bude predávať, pretože jej boli jednotlivé kroky týkajúce sa speňažovania, resp. predchádzajúce speňažovaniu oznamované listinami doručovanými do vlastných rúk, vrátane informácie, že žalovaná v 1. rade ako správkyňa pristúpi k speňažovaniu nehnuteľnosti pokiaľ žalobkyňa ako „tretia osoba“. Zdôraznil aj nepoctivý úmysel žalobkyne, keď súhlasila s tým, že v rámci vypořádania BSM jej prípadne do vlastníctva byť za protihodnotu, ktorú bola povinná zaplatiť v prospech konkurznej podstaty, hoci bolo zrejme a sama uviedla, že sumu 22 500 eur nemala a ani nemala predstavu, kde by takúto sumu získala. S poukazom na uvedené zastáva názor, že pri speňažovaní majetku postupovala zákonným spôsobom. Reagovala na tvrdenia, že sa s vydražiteľom poznala, čo poprela a poprela aj skutočnosť, že mal informácie o dražbe pred jej uskutočnením. Dodala, že za vyvolávaciu cenu rovnajúcu sa znaleckému posudku sa do dražby nikto neprihlásil, v druhom kole sa do dražby prihlásil len žalovaný v 2. rade, avšak neurobil najnižšie podanie pri vyvolaní ceny zodpovedajúcej 90 % znaleckej ceny. Žalovaný v 2. rade na pojednávaní povedal, že má s dražbami skúsenosti, a teda zrejme predpokladal, že je možnosť zníženia najnižšieho podania, avšak do akej sumy a či je tomu tak, to vedieť nemohol. V ostatnom odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia.

44. K vyjadreniu žalovanej v 1. rade sa písomne vyjadrila žalobkyňa, konštatujúc, že žalovaná v 1. rade robí svoj účelový výklad „primeraného použitia zákona“, s ktorým sa nemožno stotožniť. Opätovne dodala, že žalovaná v 1. rade vo svojom vyjadrení z 30. 01. 2017 potvrdila, že ustanovenia ZoDD ako všeobecného predpisu sa aplikujú v prípade, ak danú problematiku neupravuje špeciálny predpis, teda zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Je nepochybné, že ZoKR platný v čase napadnutej dražby neupravoval postup pri predaji bytu alebo domu, v ktorom má dlžník hlásený trvalý pobyt, čo zdôraznila aj žalovaná v 1. rade, preto trvá na tom, že žalovaná v 1. rade mala vo veci postupovať v zmysle ZoDD, a teda, pokiaľ špeciálny predpis obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom, čo potvrdila svojim vyjadrením aj žalovaná v 1. rade. Žalovaná v 1. rade poukazuje na svoje tvrdenie, že termín „primerane“ podľa legislatívnotechnických pokynov z roku 1997 k návrhu legislatívnych pravidiel tvorby zákonov, treba používať len v nevyhnutných prípadoch. Opätovne zdôrazňuje, že toto pravidlo nie je o voľbe, že na slovíčko „primerane“, ktoré sa v zákone nachádza, nemusí vykonávateľ prihliadať, ak nejde o nevyhnutný prípad, ale o tvorbu zákonov, teda o tom, kedy sa môže toto slovíčko použiť v zákone. Uvedené zároveň dokazuje, že ak zákonodarca pri dražbe nehnuteľností v konkurze toto slovíčko v ZoKR použil, tak považoval za nevyhnutné, aby správca aj pri speňažovaní nehnuteľností v konkurze postupoval podľa ustanovení ZoDD, teda neponechal postup pri dražbe nehnuteľností na svojvoľu správcu. Z dôvodu možného rozdielného výkladu, bol súd prvej inštancie povinný zodpovedať túto otázku, ktorá bola pre posudzovanie a rozhodnutie vo veci kľúčovou. Bez zodpovedania tejto otázky je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, a tým aj nezákonné a je ním porušené právo strany na spravodlivé súdne konanie. Žalovaná v 1. rade poukázala na to, že žalobkyňa o dražbe vedela, a že musela vedieť, že byť je zaťažený záložným právom, a tvrdí, že žalobkyňa mala snahu ukrátiť konkurznú podstatu. K uvedenému sa vyjadrila v časti VI. odvolania, na ktoré poukazuje. Ak žalovaná v 1. rade tvrdí, že žalobkyňa oznamovala jednotlivé kroky predchádzajúce dražbe listinami

doručovanými do vlastných rúk, prečo potom nedoručovala oznámenia o dražbe, ani znalecký posudok na ohodnotenie nehnuteľnosti.

45. K písomnému vyjadreniu žalobkyne k vyjadreniu žalovanej v 1. rade, sa opätovne vyjadrila žalovaná v 1. rade, odkazujúc v ňom na svoje skoršie vyjadrenia. Na doplnenie dodala, že sa nestotožňuje sa s názorom žalobkyne, že súd nezodpovedal základnú otázku pre rozhodnutie v tejto veci, a to do akej miery je potrebné aplikovať zákon o dobrovoľných dražbách na dražby realizované v konkurze. Otázka primeranosti nemôže byť zodpovedaná generálne pre všetky prípady s odkazom na konkrétne ustanovenia zákona o dražbách, ale musí byť hodnotená v konkrétnych súvislostiach tak, aby bol účel konkurzného konania zachovaný. V tomto smere súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podrobne zdôvodnil a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré v konaní boli preukázané a pre ktoré sú výsledky napadnutej dražby akceptovateľné ako zákonné. Je to predovšetkým prístup žalobkyne vo vzťahu k nadobudnutiu majetku, ktorého sa predaj týkal, keď sa domáha ochrany, avšak sama v rozpore s dobrými mravmi prevzala na seba byť za protihodnotu takého záväzku, o ktorom sama vyhlásila, že ho nedokáže splniť a že ona sama prostriedky na zaplatenie hodnoty bytu ani nemala odkiaľ vziať. Vo vzťahu k účelu konkurzného konania je postup žalovanej v 1. rade súladný so zákonom. Žalobkyňa stále ostala dlžná do konkurznej podstaty peniaze, pretože výťažok z predaja bytu po uspokojení zabezpečeného veriteľa nepostačoval na splnenie záväzku ani po započítaní pohľadávok. Ani po predaji bytu nezanikol záväzok žalobkyne voči konkurznej podstate z titulu vyporiadania BSM. V konaní vedenom na OS NR pod sp. zn. 28Cbi/18/2016, kde sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej 1. neplatnosti započítania bola neúspešná, odvolanie nepodala. Žalobkyňa sa nedopatrením vyjadrila, že by vedela zaplatiť záväzok voči konkurznej podstate z peňazí, ktoré by mal získať jej manžel z dedenia, a teda úpadca aj žalobkyňa zatajili skutočnosť, že úpadca v Českej republike mal nadobudnúť z dedenia majetok. Žalovaný v 1. rade ako správca pristúpil k zisťovaniu majetku a tento už v súčasnosti speňažuje. Poukázal tým aj na zámer úpadcu a žalobkyne ako nepoctivým spôsobom chceli pripraviť veriteľov o finančné prostriedky, z ktorých by mohli byť uspokojené ich pohľadávky voči úpadcovi.

46. K vyjadreniu žalobkyne sa opätovne písomne vyjadrila žalovaná v 1. rade, ktorá uviedla, že žalobkyňa opätovne robí účelový výklad „primeraného použitia zákona“, pričom sa domnieva, že túto otázku si súd môže zhodnotiť „podľa prístupu žalobkyne“, pričom zároveň poukazuje na nepravdivé tvrdenia, ktoré ani nie sú predmetom tohto konania. Uvedené považujú za neprípustné. Opakovane poukázala na to, že ju predchádzajúca správkyňa uviedla pri vyporiadaní BSM do omylu, pretože ju neupozornila na skutočnosť, že predmetná nehnuteľnosť sa stane jej vlastníctvom zaťažená záložnými právami veriteľov úpadcu v konkurze a tento majetok tak či tak podlieha konkurzu, pričom ona sa domnievala, že bude môcť s bytom nakladať a tak zabezpečiť splnenie povinnosti, ktorú jej súd uložil. Predchádzajúca správkyňa ju tak poškodila a poukázala na pohľadávku vo výške 6 500 eur a príslušenstvo, ktorú tiež nadobudla okrem zaťaženého bytu. V odvolaní a písomných vyjadreniach už poukázala na konkrétne konanie, ktoré považuje za v rozpore so zákonom a trvá na tom, že súd 1. inštancie nezodpovedal základnú otázku, podstatnú pre rozhodnutie v tejto konkrétnej veci, a to ako právne posúdil odkaz v ZoKR pri dražbe nehnuteľnosti na primerané použitie ZoDD a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní na aké ustanovenia ZoDD sa primerané použitie vzťahuje, či si správca podľa názoru súdu môže vybrať, ktoré z ustanovení ZoDD použije a ktoré nie, teda pre aký prípad je aplikovateľné ustanovenie § 92 ods. ZoKR, pričom zákon odkazuje na zákon o dobrovoľných dražbách č. 527/2002 Z. z. a z akého právneho dôvodu. Bez zodpovedania tejto podstatnej otázky je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, nezákonné a je ním porušené právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie.

47. K vyjadreniu žalovanej v 1. rade z 08. 10. 2019 sa písomne vyjadrila žalobkyňa vyjadrením zo 16. 19. 2019, v ktorom uviedla, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2018 nie je judikát. Zdôraznila, že ide o vec, v ktorej bola úpadcom spoločnosť s ručením obmedzeným a nebolo ohrozené obydľie fyzickej osoby, navyše nebolo preukázané, že konanie je právoplatne skončené. Zdôraznila, že sa stotožňuje s právnym názorom Ministerstva spravodlivosti SR, ktoré vyplýva z predloženého rozhodnutia. Záverom zdôraznila, že v prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že na vyslovenie neplatnosti dražby nepostačuje skutočnosť, že bola vykonaná neoprávnenou osobou a že sa malo postupovať podľa Zákona o dobrovoľných dražbách, trvá na predložení prerušení konania a predložení prejudiciálnej otázky.

48. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP prejednal predmetné odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Pokiaľ ide o odvolaním žalobkyne napadnutý výrok I. prvostupňového rozsudku týkajúce sa zamietnutia návrhu žalobkyne na prerušenie konania, v tejto časti odvolací súd výrok I. napadnutý odvolaním ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 v spojení s § 387 ods. 2 CSP potvrdil. Podané odvolanie žalobkyne smerujúce voči výroku II. o zamietnutí žaloby a súvisiacim výrokom III. a IV. o náhrade trov konania odvolací súd vyhodnotil za čiastočne dôvodné a tieto napadnuté výroky podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu s poukazom na ust. § 391 ods. 1 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

49. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 391 ods. 1 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

50. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami stranou sporu, avšak z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v zákone. Výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú, a napokon aj tiež len súhrnné zistenia všeobecného charakteru bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť vyvedené. Právo strany sporu a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je totiž preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu a to i s poukazom na právne závery, ktoré súd prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je takéto rozhodnutie aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné. Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom, ktorý je zakotvený v ust. § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúceho z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy SR, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie písomného vyhotovenia súdneho rozhodnutia musí obsahovať výklad

opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces.

51. Odvolací súd, pokiaľ ide o odvolaní žalobkyne napadnutý výrok prvoinštančného rozsudku I. ohľadne zamietnutia návrhu žalobkyne na prerušenie konania, poznamenáva, že predmetný výrok považuje za vecne správny, a preto vo vzťahu k nemu aplikoval procesný postup v zmysle § 387 ods. 1 CSP prejaviaci sa v potvrdení tohto výroku ako vecne správneho. V ďalšom odvolací súd poukazuje na obsah odôvodnenia súdu prvej inštancie vzťahujúceho sa na zamietnutie návrhu žalobkyne na prerušenie konania, s ktorým odôvodnením sa vzhľadom na jeho obsah odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

52. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v tejto časti (výrok I. rozsudku) odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie predmetný návrh na prerušenie konania posúdil v súlade s obsahom ust. § 162 ods. 1 písm. c/ a ods. 3 CSP a zároveň aj v tejto súvislosti aplikoval štandardne platnú judikatúru Súdneho dvora EÚ. Samotné tvrdenie žalobkyne, že nastala potreba predloženia predbežnej otázky samo osebe nepostačuje k tomu, aby došlo k založeniu povinnosti súdu podľa čl. 267 ZFEU obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s predbežnou otázkou, pokiaľ súd súčasne nedospeje k tomu, že bez predloženia predbežnej otázky nemôže dospieť k rozhodnutiu vo veci samej, ktoré je v súlade s právom EÚ.

53. Pokiaľ ide o zrušenie napadnutého rozsudku v časti jeho výroku vo veci samej týkajúceho sa zamietnutia žaloby (výrok II. rozsudku) tu odvolací súd zvolil procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, prejaviaci sa v zrušení rozsudku v tejto napadnutej časti s následným vrátením veci prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP) v rozsahu jej zrušenia. Totožný procesný postup odvolací súd zvolil aj v prípade napadnutých výrokov III. a IV. o náhrade trov konania, ako výrokov súvisiacich s napadnutým výrokom vo veci samej.

54. Pokiaľ ide o celý proces rozhodovania o uplatnenom nároku žalobkyne zo strany prvoinštančného súdu, je možné odvolacím súdom konštatovať, že daný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, avšak z hľadiska celkového právneho posúdenia, ako aj skoncipovania odôvodnenia zamietavého rozhodnutia vo veci samej nepostupoval dôsledne v intenciách citovaných ustanovení odvolacím súdom, čo malo za následok zrušenie rozhodnutia vo veci samej s jej následným vrátením prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pri rešpektovaní záväzného právneho záveru, tak ako je obsiahnutý v tomto uznesení (§ 391 ods. 2 CSP).

55. Pri posudzovaní uplatneného nároku žalobkyne súd prvej inštancie správne uviedol, že je potrebné vidieť zásadný rozdiel v posudzovaní dražby organizovanej a uskutočňovanej podľa zákona o dobrovoľných dražbách a dražby v konkurznom konaní. Z hľadiska právneho posúdenia bude povinnosťou prvoinštančného súdu, aby sa v ďalšom konaní vysporiadal vo vzťahu (navzájom) dvoch právnych predpisov a to zák. č. 527/2005 Z. z. o dobrovoľných dražbách a zák. č. 7/2004 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii z toho pohľadu, ktorý z týchto zákonov je špeciálnym právnym predpisom a ktorý všeobecným. Ďalej zistí v danom prípade, kedy a na základe ktorých konkrétnych ustanovení všeobecného predpisu je možné vlastne doplniť špeciálny právny predpis, ktorý takúto problematiku neupravuje. V tejto súvislosti je potrebné mať na zreteli platnosť zásady: „*les specialis derogat lex generali*“. Takisto zistí aj rozsah právnej úpravy týkajúcej sa obdobia, t. j. či bolo možné výlučne postupovať iba podľa špeciálneho právneho predpisu, alebo tento predpis bolo možné dopĺňať aj niektorými ustanoveniami všeobecného právneho predpisu (presné uvedenie ktorými). Z hľadiska odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby, ktoré je možné v napadnutom rozsudku charakterizovať ako podrobné, v ďalšom konaní z hľadiska právneho a aj argumentačného, ako aj s prihliadnutím na dodržanie zásady „presvedčivosti“ takéhoto odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, súd prvej inštancie zodpovie, či zverejňovanie v rámci Zákona o konkurze v Obchodnom vestníku vlastne plne nahrádza doručovanie, tak ako je upravené v Zákone o dražbách a ak nie, ktoré písomnosti súvisiace s nariadením a realizáciou danej dražby nehnuteľností sa doručuje podľa týchto dvoch právnych predpisov, resp. či nejde o duplicitu v tomto doručovaní. Doposiaľ totiž súd v rámci svojho odôvodnenia napadnutého rozsudku neuviedol, ktoré konkrétne ustanovenia zák. č. 527/2005 Z. z., o dobrovoľných dražbách boli z jeho strany aplikované na daný právny vzťah.

56. Pokiaľ ide o inštitút zabezpečeného veriteľa, tak súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní vyporiada s tým, či je v kompetencii takejto právnickej, resp. fyzickej osoby dať záväzný pokyn žalovanej v 1. rade klesnúť s najnižším podaním pod 3-iny hodnoty predmetu dražby určenej znaleckým posudkom (§ 16 ods. 6, 7 zák. č. 527/2005 Z. z.), tak ako tomu bolo v danom prípade, bez toho, aby nedošlo k porušeniu pravidiel speňažovania. Takisto bližšie zdôvodní aj prípadnú možnosť alebo nemožnosť žalovanej v 1. rade takýto pokyn podľa § 83 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii odmietnuť. Obdobným spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiada aj s námietkou žalobkyne týkajúcej sa nesprávneho označenia žalovanej v 1. rade, ktorá s poukazom na obsah ust. § 79 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii má konať v mene žalobkyne, a nie v mene úpadcu.

Záverom odvolací súd poznamenáva, že s pojmom „primerané použitie zákona o dražbách“ je potrebné narábať veľmi obozretne a uvážlivo, pričom nie je možné v tejto súvislosti postupovať tak, že je na príslušnom správcovi úpadcu, že sám rozhodne, ktoré ustanovenia dodrží alebo nie. Preto v rámci ďalšieho konania bude povinnosťou prvoinštančného súdu tento vzájomný proces ovplyvňovania týchto dvoch právnych predpisov ozrejmiť, svoje stanovisko v tomto smere zakotviť do podrobného odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP a samozrejme aj v konečnom dôsledku rozhodnúť o opodstatnenosti alebo neopodstatnenosti uplatnenej žaloby zo strany žalobkyne voči žalovaným v 1. a 2. rade. V kontexte týchto dôvodov, odvolací súd o podanom odvolaní žalobkyne rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

57. Vo svojom novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

58. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).